

ÚRNAPJA
KRISZTUS SZENT TESTE ÉS VÉRE

A év

1- 5 oldal

Olv.: Mtörv 8,2-3.14b-16a – I Kor 10,16-17 – Jn 6,51-59

Jézus az élet kenyere az Eucharishtiában

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTBESZÉDE

Szentmise bevezetése

Kedves Testvérek!

Úrnapja van. Ez a pár rózsaszirm az úrnapi körmenetekre emlékeztet bennünket. Végre a pünkösdi rózsák is kinyíltak. Kicsit korai volt az idei pünkösöd, kis késéssel azért itt vannak. Csak a magyarok mondják a peróniát pünkösdi rózsának. Úrnapja sajátos vallomás. A nyilvánosság előtt valljuk meg hitünket. Zászlókat veszünk a kezünkbe. Ezek lobognak, mint a győztes seregek lobogói, mert Krisztus Király Úr, Király a föld felett.

Ezen a vasárnapon emlékezünk az 1938-as Eucharisztikus kongresszusra is, hiszen 1938 május 26-29-ig tartott. Csodálatos ünnep volt. A **Trianon** utáni magyarság első nagy lélegzetvétele. Visszanézve megállapítottuk, hogy nagyjából gazdaságilag is talpra állt az ország, hitében, erkölceiben meg egyértelműen.

Ugyanakkor a II. vatikáni zsinat ennek az ünnepnek egy más hangsúlyt adott, a bensőségességet hangsúlyozza. Krisztus utolsó vacsorai asztalát teszi a középpontba, amely köré gyűjtötte Jézus a tanítványait. Minden szentmisén ez történik. E körül az asztal körül gyülekezünk össze, mint Isten fiai, egymásnak meg testvérei. Ünnepeink ezen a mai vasárnapon azt, hogy Krisztus értünk emberré lett, értünk odaadta az életét és a kenyér és a bor színe alatt itt van velünk az idők végezetéig. - Ezt a szentmiseáldozatot egy beteg testvérünk gyógyulásáért mutatjuk be. - Tartsunk bűnbánatot.

Könyörögjünk!

Urunk Jézus Krisztus, ebben a csodálatos szentségben kinszenvedésed emlékét hagyta ránk. Add kérünk, Tested és Véred szent titkát úgy tiszteljük, hogy megváltásod gyümölcsét szüntelenül élvezzük. Aki él és uralkodik mindörökkön örökké. Amen

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Minden egyes keresztény misztérium a mi életünk titkával függ össze. Erről múlt vasárnap különösképpen is elméltünk, Szentháromság vasárnapján. Ebből a szempontból minden egyes keresztény igazságot szemlélhetnénk. ***Úrnapja, az Úr ünnepe, a szent kenyér és a szent ital, Jézus szent testének és szent vérének az ünnepe.***

Lehet akadékoskodni, hogy ugyan mi szükség van ilyen ünnepre külön is, hiszen minden vasárnap ezt a titkot ünnepeink. Minden vasárnap Eucharisztia, hálaadás. Nem véletlenül hangsúlyozom ezt a fogalmat, mert ***az Úrnapja és a hálaadás összetartozik.***

Egyáltalán sokkal, de sokkal fontosabb az életünkben a köszönet, a hálaadás, mint ahogy az

jelenleg helyet kap a gondolatainkban, a mindennapjainkban. Testvérek, a *hálátlan ember menthetetlen!*

Ez a mai ünnep a középkori ember megfogalmazásában: “Memoria passionis” - az Úr szenvedésének az emlékezete. - A középkori ember gondolatában elsősorban Jézus szenvedése volt a középpontban. Ezzel azok az emberek azt akarták fölleveníteni magukban, hogy mekkora nagy ajándék, hogy az Isten értünk emberré lett és olyan emberré, hogy épp úgy szenved, mint akármelyikünk. A II. Vatikáni zsinat egy másik szót is kiemelt: “Memoria passionis et resurexionis” - Jézus szenvedésének és feltámadásának az emlékezete. - Ez már egy másik szempontot hangsúlyoz és azt gondolom, hogy a kettőt egymás mellé kell helyezni annak érdekében, hogy valami üzenet átjöjjön hozzánk.

Ez a mai ünnep egy egészen sajátos közeledés, **Isten sajátos közeledése hozzánk**. Isten kereste a módját, hogyan jöhet el emberközelbe hozzánk. Úgy, hogy Emberré lesz, szegény Emberré lesz, hogy ne csak a gazdagok gondolják azt, hogy hozzájuk közeledik, hanem minden emberhez. Ebben a Szentségben, a Kenyérben, meg a Borban örökre velünk marad, mert Jézus állandóan közeledik hozzánk. Meg akar menteni bennünket, segíteni akar abban, hogy Isten elgondolta emberi életünket élni tudjuk.

*Ehhez viszont szükséges, hogy Ő megérkezzen hozzánk!
A mi esetünkben meg az, hogy be is fogadjuk!*

Ne engedjük, hogy az ajtón kívül maradjon. Ő ugyan azt mondja, hogy az ajtóban állok, még hozzáteszi, hogy kopogok, kopogtatok, de be akar jönni az életünkbe.

Az új, zsinat utáni gondolkodásban, - ahogy a szentmise bevezetőjében is említettem, - az ünnepnek inkább a bensőségességét hangsúlyozzuk, nem annyira a nyilvános, látványos megjelenítését a titoknak. Ennek a bensőségességnek egy sajátos jele az asztal. Az asztal, ami a család középpontja. Számomra egyik legmelegebb emberi érzés, amikor hazamentem, édesanyám dolgozott kint a kertben, kerti ruhában, amikor megérkeztem, jött be és az volt az első, hogy ment a szekrényhez, elővett egy hófehér, tiszta abroszt, leterítette az asztalra és máris készített valamit. Az asztal azért oly nagyon fontos, mert azt az anyánk teríti le. Az asztal azért olyan nagyon fontos, *mert ami az asztalra kerül, az az anyánk, meg az apánk áldozatából lesz.*

*Nem véletlen, hogy a mai gondolkodás
az utolsó vacsora asztalát teszi a középpontba.*

Oda Isten hívja meg az ő fiait, - itt mélyül a titok, amikor azt mondom, hogy mindez azért történik, - hogy a fiak egymás testvéreivé váljanak. Nem elég az, hogy te is, meg te is, meg te is az Isten gyereke vagy. Itt nem lehet megállni!

Egymás testvéreivé kell legyünk! Az asztalnak ez a titka!

Ott a szülők gyerekei ülnek le az asztalhoz és a szülőknek az az egyetlen vágya, hogy mindegyik gyerek igazi testvéreinek tudja a másikat. Ez a család ereje. A II. Vatikáni zsinat bizonyára azért hangsúlyozza ezt ily nagyon, mert valami baj van a testvériséggel a világban, ebben a modern világban. Hiába vannak jelszavai ezzel kapcsolatosan. Nekünk

keresztényeknek kellene ebben a világban ezt hatalmas értéket, az egyetlen egységesítő erőt fölemelni. Azt, hogy mindenki egyforma, mert az Isten gyermeke és az Isten azt akarja, hogy mi pedig az ő asztala körül egymásnak testvéreivé legyünk. Tehát

*erre a pazarló isteni bőségre kell gondolni,
Istennek erre a nagylelkűségére,
aki a megváltásban fiaivá tesz bennünket.*

Ugyanakkor Eucharisztianak nevezzük, ez azt jelenti, hogy **hálaadás**. Nem lehet megelégedni a kereszténységben ennek a misztériumnak az első felével, hogy Isten megváltott bennünket. Levette bűneink terhét, hanem valamilyen választ kell adni, azt, hogy hálásak vagyunk az Istennek. Köszönetet mondunk az Istennek. Ez a mai ünnep erről is szól. Persze, erre rögtön lehet azt mondani, hogy ami természetes, azt nem kell megköszönni, azért nem kell hálát adni. Ott ül Jézus Jákob kútjánál és jön az asszony, akkor azt mondja, hogy: “Adj innom.” Testvérek, ez sokkal több annál, mint Jézus szomszárának az enyhítése. Ez arról szól, hogy

Jézus szomszárzik az ember válaszára.

Az se igaz, hogy ami magától értetődő, meg természetes, azt nem kell megköszönni. Igen, magától értetődő a levegő, amit beszívunk, magától értetődő a virágok illata, a madarak hangja. Magától értetődő a csobogó forrás. Uram bocsáss, ebben a modern világban még az is magától értetődő, hogy reggel kinyitom a csapot és odatarthatjuk a poharat. Sok minden azért persze nem magától értetődő, amit annak gondolunk. Olyan magától értetődő az életünk? Olyan magától értetődő, hogy az Isten szeret bennünket? Hiszen Isten ennél sokkal többet akar. Valamiképpen be akar bennünket vonni az Ő szeretetáradásába. Tehát nem csak arról van szó, hogy igen, tudjuk, élünk, létezünk. Isten tovább akar bennünket vezetni.

*Azt akarja, hogy az Ő szeretete belénk áradjon.
Azt akarja, hogy ez az életet adó és életet hordozó Erő
ez valamiképpen minket erősítsen és gazdagítson.*

Testvérek!

Rendkívül fontos ennek a mai ünnepnek az üzenete. Két fogalmat hadd mondjak még továbblépésként. Az egyik a **felelősség** kérdése, a másik a **bizalom** kérdése.

Nagyon-nagy baj van a modern ember **felelősségtudatával**. Ehhez a titokhoz igen is hozzátartozik Krisztus egy egészen sajátos életértelmezése. Krisztus úgy értelmezi magát a mi számunkra, hogy odaadja az életét. E nélkül Krisztus nem Krisztus. “Nem azért jöttem, hogy nekem szolgáljanak, hanem, hogy Én szolgáljak!” A felelősség kérdése az önazonosságunkkal és az önmegvalósításunkkal összefügg. A felelőtlen ember nem tudja önmagát megvalósítani. A felelőtlen ember nem tud kibontakozni, mert elszigetelődik. A búzaszem képére tessenek gondolni. Ha a búzaszem nem esik a földbe és el nem hal, egyedül marad. De ha elhal, sok termést hoz.

*Felelősség kérdése, hogy hajlandó vagyok-e meghalni?
Hajlandó vagyok-e odaadni az életemet a többiekért?*

Nagy kísértés, hogy az ember egyszerűen visszahúzódik, az ember egyszerűen éli a maga életét, mint az a búzaszem, amit nem vetnek el. Az a búzaszem, amit nem vetnek el, azt előbb-utóbb kisöprik, semmirekellő, semmire való. A felelősség kérdéséről van szó. Felelős csak az az ember, az azonos önmagával, csak az az ember bontakozik ki, aki hajlandó, kész odaadni az életét. E nélkül nem lehet felelősségről beszélni. Mindenki valami csodát akar. Mindenki felelősséget emleget és a emberek tömege felelőtlenkedik, mert magának él. Következésképpen szó sincs arról, hogy öntudata legyen, én tudata legyen. Szó sincs arról, hogy kibontakozhasson az élete. Magának való. Érdeemes ebből a szempontból ennek a mai ünnepnek az üzenetét magunkévá tenni.

A másik gondolat, amit hangsúlyozni szeretnék, *az a bizalom kérdése*. Bizalmatlanok vagyunk, félünk. Bizalmatlanok vagyunk egymással, félünk egymástól. Erről sokat lehetne beszélni. Egy szentbeszéd keretében nincs erre idő. Egyébként is kapom a kritikákat a Testvéreiktől, hogy túl sok időt elveszek az idejükből a szentbeszéddel.

Kérem szépen, a félelem, a bizonytalanság a bizalommal függ össze. Ez a mai ünnep arról szól, hogy Isten bizalommal van az ember iránt.

*Jézus bizalommal van irántunk,
ezért lesz emberré, ezért jön hozzánk, ezért ajándékozza oda az életét.*

Akiben ez nincs, ez a bizalom, az ilyet nem tesz. Érdeemes ebből a szempontból is végiggondolni családi életünket, egymással való kapcsolatainkat. Mekkora ajándéka Krisztusnak az, hogy ő nem aszerint tekint bennünket, hogy milyenek vagyunk. Ő egyszerűen az emberért Emberré lett. *Ez az ősbizalom*. Odaadja magát, állandóan jön felénk.

Érdeemes ezen is elgondolkodni, hogy honnan forrásoznak a félelmeink, honnan forrásoznak a bizalmatlanságaink. Valójában mindennek magunk vagyunk az okai. Persze lehet rengeteg tapasztalatra hivatkozni. Jézus mi mindenre hivatkozhatott volna, ha akar.

Gondoljunk erre a második szempontra is, amikor ezen a mai ünnepen szeretnénk méltóképpen, Isten fiaiként és egymás testvéreiként ünnepelni.

Könyörögjünk

Kérünk Istenünk, add meg egyházadnak az egység és a béke ajándékát, amelyet a felajánlott áldozati adományok titokzatosan jelképeznek, Krisztus, a mi Urunk által. Amen

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Meghatottan gondolunk arra, hogy Jézus mennyire alkalmazkodik hozzánk csak azért, hogy közelünkbe jusson. Az ember érzéki életére gondol, amikor táplálni akar, Testét és Vérét adja ételül meg italul. Amikor esendőségünkre gondol, értünk szenved. Csak azért történik minden, hogy az ember elhiggye, hogy Jézus valóban egy lett közülünk és csak ez az értünk eggyé válása biztosíthatja azt, hogy találkozhassunk is Vele.

Gondoljunk erre most, amikor ezt az imádságot imádkozzuk és még arra a titokra, hogy amikor az ételt megesszük, akkor azt asszimiláljuk, amikor Jézust vesszük magunkhoz,

akkor Ő asszimilál bennünket, hogy egyre krisztusibbak legyünk. Ebben az imában gondoljunk erre és *kérjük ezt a nagy lehetőséget*. Mi Atyánk....

Könyörögjünk

Kérünk Urunk, töltsd be lelkünket Istenséged örökkévaló élvezetével, amelyet drága Testednek és Vérednek mostani vétele már előre jelez, aki él és uralkodik mindörökkön örökké. Amen

Szentmise befejezéshez útravaló

Kedves Testvérek!

Mielőtt elmegyünk Isten áldásával, mindenképpen gondoljunk arra a 70 évvel ezelőtti hatalmas magyar ünnepre, az Eucharisztikus világkongresszusra. Az Új Emberben jó írások vannak, olvastam volna belőle pár mondatot, de sürget az idő.

Nagyon szeretném, ha úgy mennénk el innen, mint akik találkoztunk Jézussal,
akik valamiképpen bátorságot vettünk, hogy bizalommal induljunk el egymás felé.
Akik valamiképpen felelősséget érzünk egymásért.

Nagyon- nagyon fontos ez. Isten gyermekei vagyunk, egymásnak meg testvérei. Itt van ez az oltár előtti kis emlékeztető, IHS. Kicsi gyerek voltam, a miseruháknál használták ezt. Mit jelent? Isten házába siessünk. Nem ezt jelenti természetesen, nagyon jól tudjuk, ez Jézus monogramja. Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó!

Azt kívánom a Testvéreknek, hogy siessenek mindig az Isten házába függetlenül attól, hogy az IHS mit jelent. Még inkább azt kívánom, hogy az Isten házából Jézussal találkozáskor gazdagabb emberként éljenek otthon, a munkahelyükön és egyáltalán a világban.

A világnak igen nagy szüksége van embereket közelítő emberekre.
Emberekért felelősséget vállaló emberekre.
Emberekért áldozatot hozó emberekre.

Ha ez nem történik meg, megfullad a világ.

+ A M E N +